

Maade kunde foregribes, og da Bestemmelsen i Slutningen af Udkastets § 1, en Forøgelse af Antallet af Rettens Medlemmer fra 15 til 17, mulig kunde synes at give den Forandring, hvorpaa Udkastet gaaer ud, en større Betydning, end der i Virkeligheden tilkommer samme, er det anseet rigtigt, at denne Slutningsbestemmelse udgaaer, saameget mere som Forøgelsen af Rettens Personale med tvende Assessorer heller ikke kan siges ene eller væsentligt at hidrøre fra Forandringen ved Stiftscommissionen, hvorfor ogsaa de 2 Pladser i Retten, der nu tilsigles endeligen besatte, alt i længere Tid have været beklædte med constituerede Assessorer.

Undertegnede Jessen, Klein og Liebe bemærke imidlertid, at en Fortsættelse af denne Tingenes Tilstand, der ligefrem vilde flyde deraf, at den nysberørte Bestemmelse i Udkastets § 1 udgaaer, af andre Grunde neppe kunde ansees passende, og vi forudsætte derfor, at der ved Finantslovens Behandling vil kunne træffes Foranstaltning til, at disse samme tvende Poster endeligen besættes, og saaledes den tilsigtede Forøgelse af Rettens Kræfter opnaaes lige saa fuldt, som om Bestemmelsen desangaaende var bleven givet igjennem den her foreliggende Lov.

Endnu skal Udvalget ikke undlade at yttre, at sammes Opmærksomhed ogsaa har været henvendt paa Stiftscommissionens Kassevæsen, men ihvorvel en nærmere Ordning heraf vistnok vilde være at anbefale, har man dog ikke anseet det rigtigt derom at foreslaae Noget optaget i Loven. Ikke blot er der nemlig under Sagens tidligere Behandling, navnlig i selve Landsover- samt Hof- og Stadsretten, gjort forskjellige Meninger gjældende om, hvad der i saa Henseende maatte være meest hensigtsmæssigt, uden at Tvivlspunkterne senere er tilstrækkeligen klarede, men detaillerede Bestemmelser af denne Art synes overhovedet mere egnede til Vedtagelse ad administrativt Veie end til fastsættelse i Lovsform. Udvalgets Fleertal har derfor formeent, at en saadan nærmere Ordning af Kassevæsenet helst maatte overlades til Justitsministeriet, der ogsaa ved Lovudkastets Affattelse maa have betragtet denne Gjenstand som sin videre Opgave.

Vi indstille saaledes Lovudkastet til Thingets Vedtagelse alene med den Endring i § 1, at Ordene „hvis Antal fra samme Tid forøges til 17“ udgaae.

Undertegnede Alberti finder ikke, at de Forandringer, som Udkastet foreslaaer i den kjøbenhavnske Stiftscommissions Indretning, kunne give denne en fuldstændigere og mere tidsvarende Organisation, navnlig fra Befolkningens Standpunkt. Udkastet indskrænker sig i Virkeligheden til en Forandring i Hof- og Stadsrettens lovbestemte Forretningsorden, idet Udkastet omgaaer enhver væsentlig Reform: lader Forbindelsen imellem Stiftscommissionen og Hof- og Stadsretten bestaae i alt Væsentligt som hidtil, tager ikke Hensyn til den i Grundlovens § 76 udtalte Grundsatning om Retspleiens Afskillelse fra Forvaltningen, opfylder ikke den, ellers ved Organisationen af vore overordnede Domstole anerkjendte Regel, at et Antal af 5 Dommere i en Retslag ansees fornødent til Betryggelse for en paalidelig Afgjørelse.

Stiftsforvaltningen er i det Væsentlige en administrativt Virksomhed; Afgjørelse af Kjendelser, eller den judicielle Deel af Stiftsvæsenet, udgjør en meget ringe Deel af en Stiftsforvalters Forretninger. Til den administrative Deel af Stiftsforvaltningen behøves ikke en saa uddannet Retsdannelse som den, der bør findes hos overordnede Dommere. Det er saaledes ikke i og for sig fornødent at besætte den kjøbenhavnske Stiftscommission med overordnede Dommere, forsaavidt angaaer den egentlige Stiftsforretning, og en Anvendelse af denne overordnede Rets Medlemmer som Stiftsforvaltere for Kjøbenhavn tilside sætter den nævnte Grundlovsbestemmelse og indbrager Stiftsrettens Medlemmer under den ved Grundlovens § 78 hjemlede Uaffættelighed, der paa Grund af deres administrative Stilling neppe med Rette tilkommer dem.

Efter mit Skjøn vil Diemedet med en tidsvarende og dog let iværksættelig Reform af